

L I S L U C A S S E N

c a m p u s

l o v e

A kobo *Exclusive*

L I S L U C A S S E N

campus
love

Hey DJ

– CNCO, Meghan Trainor, Sean Paul –

Proloog

Dr. Love

‘Liefde is ongrijpbaar. Soms ligt de liefde recht onder je neus, maar kijk je eroverheen. Je kunt er bijna over struikelen zonder door te hebben wáár je over struikelt. Je kunt de liefde in een doosje stoppen, wegstoppen, verstoppen. Proberen haar te beschermen tegen invloeden van buitenaf. Maar dat is niet nodig.

Liefde is niet precair. Liefde is robuust. Liefde is onverwoestbaar. En soms, soms heeft ze een zetje in de juiste richting nodig.

Dat zetje komt vaak uit onverwachte hoek.

Het is een ondankbare taak, het spelen van een moderne koppelaar. Een vleugelloze cupido. En toch, telkens als er een verbinding is, als er liefde is, dan voelt het alsof ik zweef.

Begrijp me niet verkeerd, ik ben niet een of andere liefdesfilantroop. Ik doe het ook voor mezelf. Met elke ‘ze leefden nog lang en gelukkig’ maakt mijn hart een sprongetje. Het voelt iedere keer opnieuw als verliefd worden. Dat bijna magische moment waarop je hart stilstaat om dan, ineens en o zo plotseling, weer tot leven te komen. Het klopt weer, maar in een ander ritme. Zonder dat je het doorhebt, ben je veranderd.

Geen wonder dat het in de muziek met name om de liefde draait. Om afscheid nemen van een geliefde. Om die eerste grote liefde. Om een onbeantwoorde liefde. Een oude liefde. Een nieuwe liefde. Een liefde voor heel even of een liefde voor altijd. Een eindeloze liefde.

Ik heb het mezelf nu al een paar keer afgevraagd: waarom meng ik me toch in het leven, in de liefde, van anderen?

Het antwoord is simpel. Er is niets mooiers dan verliefd worden.

Dus waarom zou je dat niet keer op keer van heel dichtbij willen meemaken als je zelf de liefde van je leven al hebt gevonden?

Soms hebben mensen alleen een klein duwtje in de juiste richting nodig. In elkaars richting. En soms valt dan alles op z’n plek. Valt de puzzel in elkaar en slaan twee harten ineens in een ander ritme. Een ritme dat perfect op elkaar blijkt aan te sluiten en dat de mooiste muziek maakt.

Maar dan moet je wel willen luisteren. Echt willen luisteren.

Soms horen mensen alleen wat ze willen. En soms is de ruis dusdanig luid dat ze niets meer horen en blind varen.

Het klinkt misschien gek, maar het voelt goed om door die ruis heen te breken. Om twee mensen net dat zetje te geven dat ze nodig hebben. En nee, vaak zijn ze me daar niet heel erg dankbaar voor.

Althans, niet in het begin.

Maar daar draait het niet om in de liefde.

Het draait ook niet, zoals je misschien nu denkt, om het einde.

Nee, het draait in de liefde om de reis.'

Secret

– The Pierces –

1.

Isobel

Een week eerder

En toen was er nog maar een.

Geen tien kleine kleutertjes op een hek, maar drie studentes aan een hotelbar. Twee met hartzeer. Maar na de zoveelste cocktail niet echt meer...

Ik snurk in mijn glas en schud mijn hoofd. Het feit dat ik nu al denk in rare rijmpjes, zegt wel genoeg over mijn toestand. De wereld wordt met iedere slok door mijn rietje wat waziger en daarmee een stuk aangenamer.

Eigenlijk drink ik nooit.

Aan de wenkbrauw van de sexy barman te zien, zei ik dat hardop.

En uit het feit dat hij nu zijn volle lippen tot een glimlach plooit, leid ik af dat ook die woorden zijn ontsnapt.

‘Doe me er nog maar eentje.’ Ik draai met mijn vinger een rondje om het lege cocktailglas en heb werkelijk waar geen idee wat erin zat. Het was iets roods, of was dat het glas hiervoor en was dit het doorzichtige drankje met blaadjes erin?

‘Weet je het zeker?’ vraagt Barman McHottie en ik kijk hem boos aan.

‘Volgens mij leven we in de twintigste eeuw en hebben vrouwen zelfbeschikkingsrecht.’

‘Eenentwintigste eeuw,’ corrigeert hij me en hij trekt hoofdschuddend mijn lege glas naar zich toe. Verzorgde handen. Keurig geknipte nagels. Lange, slanke vingers. Ik hou van verzorgde handen. Hoe een man zijn handen verzorgt, zegt veel over hoe hij zijn belangrijkste vinger onderhoudt, die in zijn broek. Niet dat ik nou zoveel ervaring heb met lange vingers. Eigenlijk heb ik er in mijn hele leven maar twee gezien. De eerste was die van mijn broertje, Harvey, toen we drie en vijf waren en hij een vergelijkend warenonderzoek uitvoerde met Camilla, ons buurmeisje. De tweede behoort toe aan mijn ex...

Mijn huichelachtige, liegende, klootzak-ex, die me heeft gedumpt per brief. Hij had niet eens het fatsoen, of eigenlijk had hij te veel fatsoen, om het uit te maken via FaceTime, zoals iedere andere twintiger in de eenentwintigste eeuw – wist ik heus wel hoor, éénentwintigste. Nee, Kevin – of

‘Klootzak Kevin’, zoals hij door mijn huisgenootje en beste vriendin Iris is gedoopt – moest me een of andere uitvoerige brief sturen, een soort omgekeerde liefdesbrief.

Rozen zijn rood.

Onze relatie is dood.

Van dat niveau.

Ik zucht en kijk nog eens om me heen. Zo te zien zijn ze echt weg. Michelle, die ons mee hierheen heeft gesleept, ben ik kwijt sinds ze een vaag telefoontje kreeg, en ook Iris is nergens te bekennen. Als ik in mijn met alcohol doordrenkte brein graaf, kan ik me vaag herinneren dat ze Zach Wolfe tegenkwam, die hier ook aan de bar bleek te hangen. En als ik nog verder graaf, schiet me ineens te binnen dat ze gezegd heeft dat ze met hem meeding om te praten, al zou ik niet weten waarom. Zachary Wolfe is net als alle andere mannen en heeft haar hart gebroken. Een echte wolf in schaapskleren. En... praten? Pfff, alsof mannen willen praten. Ja, Kevin wilde ook altijd ‘praten’ en dat resulteerde er dan meestal in dat hij vijf minuten boven me lag te zwoegen, klaarkwam, van me af rolde en zich ging douchen. Als dat praten is, hoef ik voorlopig geen gesprek.

Hottie McBarman zet een vol glas voor me neer.

‘Hé!’ trek ik zijn aandacht als hij zich weer wil omdraaien. Het is verder rustig aan deze kant van de bar en mijn vraag is ineens enorm belangrijk. ‘Heb jij weleens iemand gedumpt?’

Hij vouwt zijn armen – zijn gespierde armen, mag ik wel zeggen – over elkaar voor zijn indrukwekkende borstkas. De zwarte polo die hij draagt, met het logo van het hotel op de linkerborst geborduurd, zit strak om zijn lijf gespannen. Eronder steken de zwarte mouwen van zijn longsleeve uit. ‘Of ik weleens iemand heb gedumpt?’ herhaalt hij mijn vraag.

Ik knik gretig. ‘Ja. Je ziet er wel uit als een dumper, namelijk.’

Daar moet hij om lachen, geen idee waarom, want het is serieus waar. Jongens zoals hij zijn niet het type dat gedumpt wordt. Nee, zeker niet. Hij is van het soort dat je hart uit je borst rukt, erop stampert en het je vervolgens geplet en wel per post weer terugstuurt. Het soort met net iets te warrig, net iets te lang donkerblond haar en net iets te indringende mosgroene ogen. Ogen verraderlijk als drijfzand. Of een mensetende plant. Voor je het weet, zit je erin vast en twijfel je of je eigenlijk wel wilt ontsnappen.

‘Ehm... Nee, ik heb nog nooit iemand gedumpt.’ Hij legt de klemtoon op dat laatste woord.

Op de een of andere manier intrigeert me dit. Het kan niet zo zijn dat Barman McHottie nog nooit een dameshart heeft gebroken. ‘Ik geloof je niet,’ stel ik daarom en ik neem een slok van mijn cocktail. De alcohol brandt steeds minder in mijn keel en na nog een nipje explodeert een fruitige smaak in mijn mond. Niet verkeerd. Helemaal niet verkeerd.

‘Toch is het zo. Ik lieg nooit.’

Hij zegt het met zoveel overtuiging dat ik serieus het idee krijg dat hij het zelf gelooft. Ik snurk onfatsoenlijk in mijn glas en schud mijn hoofd. ‘Onzin. Iedereen liegt.’

McHottie buigt zich naar me toe. Hij leunt met zijn ellebogen op de bar en schudt langzaam zijn hoofd. Een al even trage grijns glijdt rond zijn lippen. ‘Ik niet.’

‘Pfff...’ Is het hier ineens heel warm geworden? Of komt het door de alcohol? Hij is nu zo dichtbij dat onze neuzen elkaar raken als ik me een paar centimeter naar voren zou buigen. Onze neuzen... Onze lippen...

Snel neem ik nog een slok van mijn fruitige cocktail. Het kan zijn dat ik expres iets harder aan het rietje zuig en daarna helemaal onschuldig mijn tong langs het randje van mijn bovenlip laat gaan om een druppeltje vocht dat is blijven hangen, weg te likken. Het voelt goed om te zien hoe zijn blik de beweging van mijn tong volgt. Geïnteresseerd.

Zijn grijns wordt iets breder en veroorzaakt een kuiltje in zijn linkerwang. Verdorie... Een kuiltje. Dat is bijna de heilige graal van sexy mannelijkheid. Ik schud mijn hoofd en probeer de wolk alcohol die langzaam maar zeker is veranderd in een ballon opwinding, weg te duwen.

‘Nee, ik lieg nooit. Zeker niet tegen mooie vrouwen.’ Verbeeld ik het me nu of is zijn stem een aantal octaven gezakt? Ik laat mijn vinger over mijn onderarm glijden en voel het kippenvel. De kleine haartjes in mijn nek gaan rechtovereind staan en er ontwaakt iets in mijn onderbuik. Het kriebelt en trekt en beneemt me de adem.

Hij beneemt me de adem.

‘W-waarom niet?’ hoor ik mezelf stotteren. Het lukt me niet om mijn blik van hem los te rukken. Ogen als drijfzand.

‘Waarom wel?’ Hij haalt een schouder op. ‘Liegen is vermoeiend. En compliceert dingen. Ik ben meer van het maken van duidelijke afspraken.’

Mijn glas ik bijna leeg en toch zuig ik bijna wanhopig aan mijn rietje. Alsof ik daar mijn zuurstof uit kan krijgen, zuurstof die overduidelijk niet meer wordt gebruikt om mijn brein lucht te geven, want dat functioneert niet meer. ‘Afspraken?’

Hij knikt. Zijn hand glijdt over de bar naar me toe en het lukt me om mijn blik lang genoeg van zijn gezicht los te rukken om te zien hoe zijn lange vingers zich over de mijne rond mijn glas vouwen. Hij voelt warm aan. Zo vreselijk warm. En zo vreselijk goed. Verzorgde handen, maar toch voel ik eelt op zijn vingertoppen. Het schuurt ruw tegen mijn huid en maakt dat mijn hart overslaat en mijn adem in mijn keel stukt.

‘Afspraken. Zodat we beiden weten waar we aan toe zijn. Een leuke avond. Een... plezierige avond. Zonder verplichtingen. Ik hoef je telefoonnummer niet, want ik ga je toch niet bellen. We zijn geen soulmates, je hoeft me niet voor te stellen aan je vriendinnen. Ik beloof niets wat ik niet kan waarmaken. Ik beloof je alleen een nacht.’ Terwijl hij praat, streelt zijn duim over de gevoelige huid van mijn pols. Mijn keel is gortdroog en het lijkt alsof al mijn zenuwuiteinden zich precies op die plek in mijn pols hebben verzameld.

Ik slik en realiseer me dat hij niet meer spreekt in algemeenheden, maar over ons. Een ‘ons’ voor één avond.

‘Ik...’ God. Wat ben ik van plan? Ik heb nog nooit een onenightstand gehad. Ben nog nooit met een andere jongen naar bed geweest. Alleen met Kevin, en zie hoe dat voor me heeft uitgepakt. Gedumt per fucking brief, verdomme. ‘Nu?’ hoor ik mezelf vragen.

Zijn greep om mijn pols verstevigt. ‘Nu?’ Hij trekt zijn wenkbrauwen veelbetekenend op.

Even lijkt het alsof ik uit mijn lijf tred en boven mezelf uit vlieg. Ik zie ons samen en het beeld laat mijn hart een slag overslaan. Want Barman McHottie heeft het allemaal. Hij is lang, gespierd zonder dat het onsmakelijk wordt of je het idee geeft dat hij meer tijd doorbrengt in de sportschool dan ergens anders. Hij heeft een glimlach die vast meerdere slipjes als sneeuw voor de zon heeft laten verdwijnen en hij heeft serieus een kuiltje in zijn kin.

De lekkerste barman van het noordelijk halfmond, hoor ik Michelle nog zeggen. Ze heeft volkomen gelijk.

Fudge. Michelle. Het is duidelijk dat ze een oogje op hem heeft. Mijn blik glijdt onzeker omhoog, van zijn hand die nog altijd op de mijne ligt, langs zijn arm, zijn schouder, zijn kin met kuiltje, zijn volle lippen, langs zijn rechte neus omhoog naar die verraderlijke ogen. Als een domme bij die het spinnenweb gewoon niet kan weerstaan, wetende dat haar een zekere dood te wachten staat.

Niemand hoeft het te weten. Durf te leven, fluistert een stemmetje in mijn hoofd dat verdacht veel lijkt op de stem van oma Gertrude. Zeker omdat ze dit veel vaker tegen me heeft gezegd. Als ik een koekje wilde pakken, maar wist dat mama dat niet goedgevond. Of die keer dat ik per se op blote voeten wilde dansen in de regen op het strand van haar beachhouse in Sagaponack, maar mama bij het idee alleen al een rolberoerte zou krijgen.

Het is niet mijn schuld, beredeneer ik als ik mijn hoofd kort op en neer beweeg. Het is drijfzand.

Het is niet mijn schuld, houd ik vol als zijn hand van de mijne glijdt en ik zie hoe hij een paar woorden wisselt met zijn collega, vervolgens om de bar heen loopt en mijn kant uit komt. Ik schuif van de barkruk af en realiseer me dan dat ik nog niet heb betaald voor de cocktails. Snel grabbel ik

in mijn tasje, pak een handjevol biljetten – geen idee hoeveel het is, maar waarschijnlijk laat ik een flinke fooi achter – en laat ze naast mijn lege glas op de bar vallen.

Het is niet mijn schuld, blijft het door mijn hoofd gaan als hij ineens voor me staat. Ik moet naar hem opkijken, had geen idee dat hij zo lang was. Ik ben niet klein van stuk, maar Barman McHottie is zeker ruim over de een meter negentig. Hij glimlacht en steekt zijn hand naar me uit.

Ik zou nu nog kunnen terugkrabbelen. De verstandige keuze kunnen maken, me omdraaien en weglopen. Misschien zelfs nog zeggen dat het niet de bedoeling was, dat het een vergissing was en dat hij me verkeerd heeft begrepen.

Maar wat hebben verstandige keuzes me tot nu toe gebracht? Een verbroken relatie, een scheur in mijn hart en geen idee hoe ik mijn ouders moet vertellen dat de jongen die zij als ideale schoonzoon beschouwen, me heeft gedumpt.

‘Je liegt nooit? En je hebt nog nooit iemand gedumpt?’ vraag ik en ik voel hoe mijn voeten langzaam wegzakken in het drijfzand.

Hij houdt zijn arm uitgestrekt tussen ons in, de palm omhoog, en schudt zijn hoofd.

‘Ik weet niet eens hoe je heet.’

Hij glimlacht. ‘Wil je dat weten?’

Ik hoef er niet eens over na te denken en schud resoluut mijn hoofd. Dan leg ik mijn hand in de zijne.

Dit is niet mijn schuld.

Niemand hoeft het te weten.

Hot In Herre

– Nelly –

2.

Bennet

Moet ik me schuldig voelen dat ik een lichtelijk aangeschoten meid oppik aan de bar? Zonder mijn pas te vertragen kijk ik naast me. Haar lange, blonde haren dansen over haar schouders en rug en ze houdt mijn hand stevig vast. Ik knijp er zachtjes in.

‘Wil je dit?’ vraag ik zonder haar aan te kijken.

‘Ja.’ Er klinkt geen twijfel door in haar stem, die licht is en vrouwelijk en gekke dingen veroorzaakt in mijn lijf.

‘Want als je je hebt bedacht...’ Ik laat mijn stem wegsterven en ben ineens een beetje bang voor het antwoord. Ik pik genoeg chicks op uit de bar om te weten dat ze zeker is van haar zaak, ook al heeft ze een paar cocktails naar binnen gegoten om te vergeten wat ze wilde vergeten toen ze op de kruk schoof.

‘Nee.’ Ineens blijft ze staan, zo plotseling dat ik een pas te veel doorloop en onze armen zich uitstrekken om maar met elkaar verbonden te blijven. Ze is verrassend sterk en ik voel hoe ik terugveer. ‘Ik bedenk me niet.’

‘Oké.’ Dan lopen we door tot we bij het huis aankomen waar ik samen met Zach woon. Bij de voordeur laat ik haar hand los en ik kijk even achterom, op de een of andere manier bang dat ze alsnog besluit de benen te nemen. De kans is groot dat Zach thuis is, alleen of samen met Iris, het meisje waar hij keihard voor is gevallen. Niet dat hij het zelf doorheeft. De sukkel heeft een plaat voor zijn kop die groter is dan een zwaarbeladen tientonner. Daarbij rekt hij er vast niet op dat ik nu al thuiskom en zeker niet dat ik iemand bij me heb.

Als ik de sleutel in het slot heb gestoken, draai ik me om en leg mijn vinger tegen mijn lippen; het universele teken voor ‘stil zijn en sluipen als een ninja, want het kan zijn dat mijn huisgenoot thuis is en ik wil niet dat hij ons hoort’.

Ze knikt ten teken dat ze het heeft begrepen en buigt zich voorover om de riempjes van haar schoenen los te maken – zilverkleurige sandaaltjes met een klein hakje en een bandje over de wreef, die zo netjes zijn dat ze meer seks uitstralen dan alle hoge, rode pak-me-hakken die ooit zijn gemaakt. Ze schuift de schoenen van haar voeten en haakt de bandjes om haar vinger. Dan steekt ze haar duim naar me op en kijkt me aan met grote, bruine ogen.

Ik slik en draai me dan om naar de deur. Draai op de automatische piloot de sleutel om en duw met mijn platte hand tegen het hout. De deur kraakt open en we sluipen naar binnen. Meestal sluip je bij dit soort afspraakjes het huis úft, maar dit meisje uit de bar met de trieste bruine ogen en ik doen het precies andersom. Het voelt alsof we met het einde beginnen en dan langzaam toewerken naar het begin.

Ik vind haar vrije hand en sluit mijn vingers om haar pols, trek haar zo zachtjes achter me aan. De gang door. De trap op. Sla de derde tree over, want die kraakt als een bejaarde. Over de overloop, waar ik even met ingehouden adem blijf staan luisteren. Uit Zachs kamer komen niet mis te verstane geluiden en ik trek Brown Eyes snel mee naar mijn eigen domein.

Zodra de deur met een zachte plof achter me dichtvalt, trek ik haar tegen me aan. Ze zet haar handen tegen mijn borstkas en kijkt met haar indringende bruine ogen naar me op. ‘Wil je dat ik ervoor zorg dat je hem vergeet?’ fluister ik tegen haar lippen.

Ze hapt naar adem en kijkt me onderzoekend aan.

Ik grijns. ‘Wat dacht je? Dat ik niet doorhad dat je aan die cocktails zat om te vergeten? Ik ben barman. Dat is zo ongeveer alsof je advocaat, psycholoog en priester tegelijkertijd bent. Iedereen komt bij je om zijn zonden op te biechten, zijn trauma’s voor te leggen en te smeken om vergeving.’ Voorzichtig laat ze haar handen omhoog bewegen. ‘Ik weet niet of dat gaat lukken.’

‘Jawel hoor. Dat lukt. Voor even, althans.’ Ik leg mijn handen om haar gezicht en kantel haar hoofd lichtjes, zodat ze naar me opkijkt. In haar bruine ogen stormen verschillende emoties. Spanning. Hoop. Vertrouwen.

Vertrouwen.

Langzaam laat ik mijn hoofd zakken en ik druk mijn lippen op de hare, eerst zacht, dan dwingend. Ik strijk met het puntje van mijn tong langs haar onderlip en met een zachte zucht valt haar mond een stukje open. Nog altijd langzaam, laat ik mijn tong tussen haar lippen glijden. Ze smaakt naar suikersiroop, limoen en munt. Naar makkelijk te corrumperen onschuld. Naar stilte voor de storm.

Ik kus haar, eerst zacht en dan indringend, en geniet van de zachte, bijna verbaasde geluidjes die ze maakt. Eigenlijk ben ik nog lang niet klaar, maar mijn stijve drukt pijnlijk hard tegen mijn gulp aan en laten we wel wezen, waarom zou je ingewikkeld doen, staand tegen een deur, terwijl je op een paar meter afstand een heerlijk zacht, groot bed hebt staan?

Vorzichtig verbreek ik de lijntjes die we met onze tongen en lippen hebben getrokken en glimlach tegen haar kaak als ik haar verontwaardigd hoor kreunen. ‘Shhh... Ik ben nog niet klaar,’ stel ik haar gerust.

‘Mooi zo,’ is het antwoord, en mijn grijns wordt groter.

Ik pak haar handen, waarmee ze nog altijd tegen mijn borst duwt, vast, draai me om en loop achterwaarts naar mijn tweepersoonsbed. Zodra mijn kuiten het matras raken, laat ik me achterovervallen en trek haar met me mee, boven op me.

Ze slaakt een klein gilletje en snel druk ik mijn lippen op de hare om haar het zwijgen op te leggen. Behendig draai ik haar om, zodat ik nu bovenop lig, en ik buig me iets naar achteren. Ik steun op mijn ellebogen en kijk op haar neer, bekijk haar eens goed.

Ze is prachtig. Een engelachtig gezichtje met die grote, bruine ogen en een zee van sproeten over haar gezicht. Een gezicht waar ik wel naar zou kunnen blijven kijken, als ik op dit moment geen andere dingen met haar wilde doen. Dingen die met zorg en aandacht moeten gebeuren als ik wil bereiken wat ik haar beloofd heb: een moment waarin ze alles kan vergeten.

Ik trek een spoor van kusjes over haar kaak en verder naar beneden, langs haar hals en naar haar borst, laat een hand over haar schouder gaan, en verken met mijn vingers de zijkant van haar borst. Zodra mijn duim over het gevoelige en harde knopje gaat, kromt ze haar rug en duwt haar heupen omhoog, waardoor er een heerlijke frictie ontstaat precies op de plekken waar het ertoe doet.

Ik streel met mijn duim haar tepel, die onder mijn aandacht nog fierder rechtop lijkt te komen staan, en trek dan voorzichtig de hals van haar zilveren jurkje naar beneden om het roze topje te bevrijden. Haar vingers hebben inmiddels een weg naar mijn haren gevonden en ik hoor haar zachtjes kreunen als ik eindelijk mijn lippen om haar tepel sluit en er speels met mijn tong langs beweeg. Lik. Zuig.

Ze duwt opnieuw haar heupen omhoog, bijna ongeduldig, en ik glimlach tegen haar zachte, licht gebruinde huid. ‘Shhh,’ blaas ik over het roze knopje en ik geef er met mijn tong een tikje tegenaan. ‘Rustig. We hebben de hele nacht.’

‘O. God.’ Haar stem is hees en lijkt verstrikt. ‘O. God.’ Ze begint wild met haar hoofd te schudden en haar vingers graven in mijn hoofdhuid. Ze trekt zo hard aan mijn haren dat het bijna pijnlijk wordt. Fuck... Ik had geen idee dat deze meid hield van ruig. Dit is totaal onverwachts, aangezien ze me zo onschuldig aankeek met die grote ogen.

‘Doe maar rustig aan,’ mompel ik en ik kom half overeind.

Ineens vallen haar handen van mijn hoofd en begint ze met kracht tegen mijn schouders te duwen. Haar bewegingen worden bijna wanhopig en een seconde schiet het door mijn hoofd dat ze nu al klaarkomt. En dat ik dus gewoon zo goed in bed ben... Dat ik een meisje met alleen wat zoenen en zacht zuigen aan haar borsten al kan laten komen. Man, ik wil het eigenlijk niet toegeven, maar dat vervult me op de een of andere manier toch wel met een bepaald soort trots. Serieus, het lijkt erop dat mijn pik net zo trots is als ik, want hij zwelt nog wat extra aan en probeert uit mijn broek te

ontsnappen, want hoewel hij doorheeft dat hij hier niet bij nodig is, wil hij toch graag zijn steentje bijdragen.

Ik besluit het op de vrouw af te vragen. ‘Ben je al klaar?’ De grijns op mijn gezicht wordt nog groter en ik verwacht hierna minimaal een sticker, een medaille en een fonkelende vijfsterrenrecensie op verschillende social media.

‘Ga van me af!’ jammert ze en even denk ik dat ik haar verkeerd heb verstaan. Maar dan geeft ze met twee vuisten een stevige beuk tegen mijn borstkas. Haar volgende woorden komen luid en duidelijk bij me binnen. ‘Ik moet overgeven!’

Als gebrand schiet ik overeind. Of, niet zozeer als gebrand... Eerder als iemand die op het punt staat te worden ondergespuugd. Iets waar ik niet heel erg op zit te wachten. En mijn grote vriend in mijn broek ook niet. De lafaard trekt razendsnel terug en verschuilt zich achter de veilige veste van een stevig aantal ritstanden.

Brown Eyes komt ongeveer net zo snel overeind als de gemiddelde prepuber die een glittereenhoorn heeft gespot aan de andere kant van de slaapkamer. Ze houdt haar hand tegen haar mond gedrukt. ‘Badkamer?’ piept ze.

Ik wijs naar de deur. ‘Einde van de gang.’

Haar ogen worden groot en van de schrik ben ik ineens in staat om gedachten te lezen, want wat ze me wil vertellen, komt luid en duidelijk over. Dat gaat ze dus niet halen.

‘Fuck!’ Ik begin wat ongemakkelijk te dansen alsof de vloer lava is. ‘Fuck!’ Dan valt mijn blik op de prullenbak, halfverscholen onder mijn bureau, die tegenwoordig dienstdoet als opbergplaats voor schone was die telkens net niet de kledingkast haalt. Of dat handiger is dan het gewoon opbergen in de kast, heb ik me tot nu toe nooit afgevraagd. Pas nu sta ik erbij stil dat er een goede reden is om dingen te doen zoals het hoort.

Maar dat is nu te laat. Zo snel ik kan, race ik naar de prullenbak. Ik gooi de inhoud op bed en presenteer haar de metalen emmer als een soort geschenk uit de hemel. Ik kniel voor haar neer en duw de prullenbak onder haar neus. Inmiddels heeft ze het gewaagd de hand voor haar mond weg te halen en haalt ze diep adem, in door haar neus, uit door haar mond.

‘Sorry.’ Het komt er zo zachtjes uit dat ik het bijna niet heb gehoord. ‘Ik kreeg het ineens zo warm en... Volgens mij kwam het doordat ik ging liggen...’ Ze schudt haar hoofd en mijdt mijn blik. ‘Het gaat alweer, geloof ik.’

Ik schraap mijn keel. ‘O. Oké. Goed. Mooi.’ Want wat zeg je op zo’n moment tegen je onenightstand?

Na een tijdje lijkt ze genoeg moed te hebben verzameld om me daadwerkelijk aan te kijken. ‘Zou ik misschien... Een glaasje water zou fijn zijn. Alsjeblieft?’

‘Ja. Tuurlijk. Fuck, ja.’ Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan en wiebel nog even van mijn ene been op mijn andere, schraap mijn keel en haal een hand door mijn haar. ‘Verder... verder nog iets?’ Dit hebben ze bij die verplichte EHBO-cursus in het hotel toch maar mooi vergeten te behandelen. *Wat te doen als het meisje met wie je op het punt staat seks te hebben, ineens over haar nek dreigt te gaan. Bied haar een glaasje water aan, wacht tien minuten en ga dan verder met de coïtus.*

Ze schudt haar hoofd. ‘Nee, alleen een glaasje water.’ Dan laat ze een boer. Ze schrikt er zelf gigantisch van. ‘O god. Alsjeblieft... Grond. Gat. Nu.’ Ze lijkt het meer tegen zichzelf te mompelen dan tegen mij en ik besluit dat dit een goed moment is om dat glaasje water uit de badkamer te halen.

Halverwege de gang realiseer ik me dat we geen glazen in de badkamer hebben staan en maak ik rechtsomkeert. Ik snel zo geruisloos mogelijk de trap af en de keuken in, waar ik op zoek ga naar een schoon glas, wat er niet is omdat iemand – ik noem gaan namen, Zachary Wolfe – weer vergeten is de vaatwasser aan te zetten. *You had one job...*

Tegen de tijd dat ik boven ben met een glaasje koud water, staat de prullenbak weer netjes mét de kleren erin onder mijn bureau en is mijn kamer akelig leeg.